ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ — ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΝΙΔΑ

Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τριγύρω, σ' ἀπόσταση ὡρῶν, δὲν φαντόντουσαν οὔτε ἴχνη πόλεως παλιᾶς, οὔτε ἄλλα σημεῖα ποὺ νὰ δείχνουν, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν τὸ προσκύνημα τῶν ἀρχαίων.

— Κι' ἡ ἔκτασι αὐτὴ σὲ ποιὸν ἀνήκει σήμερα; ρώτησα τὸν ἀγωγιάτη.

— Στ' 'Ανώγεια, μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Μὰ τ' 'Ανώγεια εἶνε πέντε ὧρες μακρυὰ καὶ μεῖς κοντεύουμε νὰ πᾶμε στὸ Αυθικὸ Πέλαγος!

— Κι' ὅμως, εἶν' 'Ανωγειανὸ ἐδῶ τὸ μέρος. Σ' αὐτὸ τὸ ὀροπέδιο εἶνε ὅλα τὰ 'Ανωγειανὰ «μιτάτα» (σπάνες). 'Εδῶ βγαίνει τὸ περίφημο 'Ανωγειανὸ τυρί.

— Καλὰ τὰ ζῶα, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τί τρῶνε ἐδῶ πέρα;

— Δὲν τρῶνε, πίνουνε.

— Τί πίνουν, ποὺ ὅλα εἶνε ἔρημα κι' ἀκαλλιέργητα ἐδῶ;

— Πίνουνε γάλα καὶ νερό. Νερὸ ἄφθονο. Δώδεκα βρύσες εἶν' ἐδῶ τριγύρω... σ' ἀπόσταση δυὸ—τριῶν ὡρῶν. Ὅ,τι κι' ἂν σπείρης ἐδῶ, δὲν φυτρώνει. Ὅπου θελήσανε νὰ σπείρουν, ἐμπαροῦτιασε ἡ γῆ καὶ δὲν ξανάβγαλε πειὰ ἐκεῖ οὔτε «σταμινάγκαθα», οὔτε ἄγριο χορτάρι....

Καὶ μοῦ διηγήθηκε πράγματα καὶ συνήθειες ἀπίστευτες, μιᾶς παρέργης ἐκεῖ ποιμενικῆς ζωῆς.

— Κι' ὁ Ψηλορείτης τίνος εἶνε; ρώτησα.

— Κι' αὐτὸς 'Ανωγειανὸς εἶνε.

— Μὰ τότε, σεῖς ἐπήρατε ὅλη τὴν Κρήτη.

— Καὶ βέβαια τὴν πήραμε, γιατὶ μεθύσανε οἱ παπποῦδες μας τὰ κοκόρια.

Καὶ μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Μιὰ φορά, εἶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, οἱ 'Ανωγειανοὶ μαλώνανε μὲ τοὺς Βοριζιανοὺς (Βορίζα, χωριὸ τοῦ Νομοῦ 'Ηρακλείου) ποὺ κατοικοῦνε στὸ πέρα μέρος τοῦ βουνοῦ, πάνω ἀπὸ τῆς Μεσσαρᾶς τὸν κάμπο. Μαλώνανε γιὰ ποῦπον ἐδῶ τὸν κάμπο τῆς Νίδας, ποὺ πηγαίνουμε τώρα, καὶ ποὺ κάνει τὰ καλύτερα σφαχτά. Πολλὲς φορὲς λοιπὸν οἱ βασκοί τους τσακωνόντουσαν ποιὸς θὰ βοσκήση ἐδῶ τὰ πρόβατά του. Σὰν εἶδε ἔτσι ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ Κάστρο ('Ηράκλειο), ἀποφάσισε γιὰ νὰ πάψουν ἡ φιλονεικίες, νὰ μοιράση στὰ δυὸ χωριὰ τὰ ὄρη ἐτσῦτα καὶ νὰ βάλη σύνορα. Ἔπιελε λοιπὸν δυὸ ἀνθρώπους του, τὸν ἕναν στ' 'Ανώγεια καὶ τὸν ἄλλο στὴ Βορίζα νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ ξεκινήσουν καβάλλα τὰ ξημερώματα, μόλις θὰ λαλοῦσαν οἱ πρῶτοι πετεινοί, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ Βορίζα κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τ' 'Ανώγεια, ὥς ποὺ νὰ συναπαντηθοῦν στὰ μέρη αὐτά, ἔχοντας μαζύ τους καὶ δυὸ ἐπιτροπὲς ἀπὸ Βοριζιανοὺς ὁ ἕνας, ἀπὸ 'Ανωγειανοὺς ὁ ἄλλος. Στὸ μέρος λοιπὸν ποὺ θὰ συναπαντιόντουσαν δῶ πάνω ἡ δυὸ συνοδεῖες, θὰ μπαίνανε καὶ τὰ σύνορα καὶ θἄξεραν πειὰ τὰ δυὸ χωριὰ ὥς ποῦ φτάνει ὁ τόπος ὁ δικός τους... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ρολόγια καὶ μετροῦσαν τὶς ὧρες σύμφωνα μὲ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν.

— Ὅπως ἐσύ, καλήνυχτα, μὲ τὴν Πούλια.

— Ὅπως ἐγώ, καλὴ μας ὥρα, μὲ τὴν Πούλια. Ὅπως λέγαμε λοιπόν, ἄρχισαν νὰ τσιμάζουντια Βοριζιανοὶ κι' 'Ανωγειανοὶ γιὰ τὸ πρωϊνὸ ξεκίνημα. Μόλις λαλοῦσαν οἱ πετεινοὶ στὰ δυὸ χωριὰ θὰ ξεκινοῦσαν κι' ἡ συνοδεῖες. Μὰ σὲ κάθε περίστασι ἡ ποιηρία παίζει τὸν πιὸ σπουδαῖο ρόλο. Κι' ἄκουσε τί κάνανε οἱ προύχοντες οἱ 'Ανωγειανοί. Δεχτήκανε ἀποβραδὺς τοῦ παπᾶ τὸν ἀντιπρόσωπο καὶ τὸν φιλέψανε καλά. Διαλέξανε γι' αὐτὸν κι' ἕνα πυρᾶτο ἄλογο ποὔξερε καλὰ τὰ μέρη αὐτά, καὶ συγχρόνως ὁρμήνεψαν ὅλους τοὺς χωριανοὺς νὰ βάλουν κρασὶ μέσα στὴ βρύση, μὲ τὴν ὁποία θὰ ταΐζανε τοὺς πετεινοὺς ἀποσπέρας.

Ἔτσι δὲν πέρασαν πολλὲς ὧρες κι' ἄρχισαν τὸ κράξιμο οἱ μεθυσμένοι πετεινοί, ποὺ βοοῦσε ὅλο τὸ χωριό. 'Ακούει τὰ λαλήματα ὁ Τοῦρκος, ξαφνιάζεται, σηκώνεται ἐπάνω, διατάζει νὰ τσιμάσουν τ' ἄλογα καὶ ξεκινάει ἐμπρὸς μὲ τοὺς 'Ανωγειανούς. Παίρνουν δρόμο γιὰ τὴν Νίδα ('Ιδη), φτάνουν ἐδῶ, ποὺ εἶνε ἡ «Σπηλιάρα τοῦ Θεοῦ» (τὸ 'Ιδαῖον Ἄντρον) τὰ μεσάνυχτα κι' ἀκόμα νὰ φανοῦν οἱ Βοριζιανοί.

Στέκονται, ξεκουράζονται λιγάκι καὶ τραβοῦνε ὕστερα πρὸς τὰ κάτω. Ξεπερνοῦν τὸν Κάμπο, φτάνουν στ' 'Αμηρᾶ, ξεπεζεύουν καὶ περμένουν νὰ φανοῦν κι' οἱ Βοριζιανοί. Πέρασαν ὧρες κι' ὧρες καὶ τέλος φάνηκαν κι' ἐκεῖνοι.

Χαίρονται τώρα οἱ 'Ανωγειανοὶ ποὺ κέρδισαν τὴν ὄμορφη τὴν Ἴδα, καὶ βράζουν οἱ Βοριζιανοὶ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς συνέβη αὐτό.

Μὰ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, κιπρινίζοντας κι' ἀσπρίζοντας ὑπογράψαν τὸ χαρτὶ κι' ἀπὸ τότε ἡ Νίδα ἀνήκει σπουὸς 'Ανωγειανοὺς καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς τὴν πάρη...

— Μωρέ, μιράβο στὴν ἐξυπνάδα σας!

— 'Εξυπνάδες στ' 'Ανώγεια ὅσες θέλεις. 'Εμεῖς «παρακόσαμε» (γαλάσαμε) ἀκόμα καὶ τοὺς Καστρινοὺς ('Ηρακλειῶτες).

— Πῶς;

— Ἕνας «Καστροφόρος» ἀπὸ τ' 'Ανώγεια («Καστροφόροι» λέγονται στ' 'Ανώγεια, ἐκεῖνοι ποὺ πηγαίνουν καὶ ψωνίζουν στὸ Κάστρο—τὸ 'Ηράκλειο, καὶ γυρίζουν φορτωμένοι ψώνια, κουβαλῶντας δηλαδὴ πράγματα τοῦ Κάστρου), πῆγε κάποτε νὰ ψωνίση στὸ Κάστρο. Κι' ἐπειδὴ ἦτανε 'Ανωγειανός, οἱ Καστρινοὶ τὸν κορϊδεύανε. Τότε τί κάνει κι' αὐτός. Μπαίνει σ' ἕνα φαρμακεῖο σὰν χαζὸς τάχα καὶ ρωτάει:

— Ἔχετε, σύντροφε, «σουβλόριζες»; (τσαγγαροσούφλια).

— Δὲν τσ' ἀλωνίσαμε ἀκόμα, τοῦ ἀπαντάει κορϊδευτικὰ ὁ φαρμακοποιός.

Τότε ὁ 'Ανωγειανὸς γυρίζει, δείχνει τοὺς γιατροὺς ποὔσανε στὸ φαρμακεῖο καὶ λέει:

— Κρῖα σπὰ βύδια ποὺ μένουν ἀργά!...

Ἄλλη μιὰ φορά, ἕνας ἄλλος 'Ανωγειανὸς πῆγε σ' ἕνα σιδηρουργεῖο.....

Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ ἐρημοκκλησιὰ τῆς 'Αναλήψεως, ποὺ εἶνε λίγο παρακάτω, ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ καὶ μαῦρο μεγάλο στόμα τοῦ 'Ιδαίου Ἄντρου, κάτω ἀπὸ δυὸ—τρεῖς σφενδάμνους, πετάχτηκε μέσα ἀπὸ τοῦφες κλαδιῶν, ποὺ εἶχε σπρώσει καὶ κοιμόταν ὁ κ. Βαλληράκης τῆς χωροφυλακῆς 'Ηρακλείου!...

— Καλῶς ἤρθατε! 'Εδῶ εἴμαστε κι' ἐμεῖς, φώναξε

Καὶ πραγματικά, κάτω ἀπ' τοὺς θάμνους καὶ μέσα ἀπ' τὶς φωλιὲς τῆς γῆς, ποὺ ἦσαν κρυμμένοι γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε ἀπὸ τὸ πρωϊνό τὸ κρύο, πετάχτηκαν ἕνα πλῆθος κτηνοτρόφων καὶ ζωοκλεπτῶν, γενάτων καὶ κακανυχτισμένων, μ' ἕνα μαῦρο λουρίδι δεμένο γύρω στὰ ἀχτένωτα μαλλιά τους, πετάχτηκαν μέσ' ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τὰ «τρόχαλα», σὰν ἀρχαῖοι Πᾶνες, θεοὶ τῆς ἐρημιᾶς καὶ βασιλιάδες τῶν ποιμνίων, ξεφωρημένοι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τοῦ βουνοῦ, μαυριδεροὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' ἀγριεμένοι ἀπὸ τὴν ἐρημιά.

Ἡ μεγάλη στιγμὴ εἶχε φτάσει. Ἡ καμπάνα τῆς ἐρημοκκλησιᾶς τῆς 'Αναλήψεως καλοῦσε τώρα τοὺς ζωοκλέπτες νὰ ὁρκιστοῦνε πῶς δὲν θὰ ξανακλέψουν ξένο ζωντανό.

Καὶ στὴ στιγμὴ ἐμαύρισεν ὁ τόπος ἀπὸ κόσμο.

Ποῦ ἦταν κρυμμένοι ὅλοι αὐτοὶ οἱ λεβέντες καὶ πῶς μείναν ὅλη νύχια στὸ ὕπαιθρο καὶ στὸ κρύο ποῦ βουνοῦ, τὰ παιδιὰ αὐτὰ τῆς φύσεως, μὲ τὴν ἀκουσμένη ἐξυπνάδα;...

Αὐτὰ σκεφτόμουν καὶ φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως ἀντὶ ὁρκωμοσίας ἄκουγα τὴν περιπαικτικὴ τῶν 'Ανωγειανῶν ἐρώτησι:

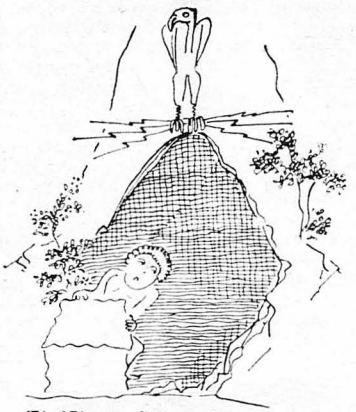

Τὸ 'Ιδαῖον ἄντρον ποὺ κρυβόταν ὁ Ζεύς.

Εἶχαν μεθύσει τὰ κοκόρια!...

'Από τότε ἡ Νίδα ἀνήκει στοὺς 'Ανωγειανούς....

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν τὸ προσκύνημα τῶν ἀρχαίων.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

Ε'.

ΙΔΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο, ὅτι ἡ Λόλα Μοντὲζ δὲν ἄργησε ν' ἀπελπιστῆ ἀπὸ τὶς θεατρικὲς ἀποτυχίες της. Κι' ἔξυπνη, καθὼς ἦταν, ἄφησε τὴ σκηνὴ καὶ πῆρε ἄλλο δρόμο, πιὸ σύμφωνο μὲ τὶς κλίσεις της.

Ἔγινε ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ ἡ γυναῖκα τῆς... μόδας καὶ ὅλοι οἱ βαθύπλουτοι τοῦ Παρισιοῦ διεκδικοῦσαν τὴν εὔνοιά της, σκορπίζοντας τὸ χρυσάφι πρὸς χάριν της.

Στὰ 1845, ἡ πρώην χορεύτρια ἦταν συνδεδεμένη μὲ κάποιον Ντεζαριέ, διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος «Ὁ Τύπος», ἡλικίας μόλις τριάντα δύο ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐφημιζόταν γιὰ τὰ πλούτη του.

Ὁ Ντεζαριὲ εἶχε νοικιάσει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του ἕνα ὡραιότατο διαμέρισμα στὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου. Ἐκεῖ ἡ Λόλα ζοῦσε ἡγεμονικά.

Στὶς 20 Μαρτίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ Ντεζαριὲ συνώδευσε τὴ φίλη του στὸ «Παιδικὸ Θεατρίδιο», ὅπου δινόταν ἕνας καλλιτεχνικὸς χορός.

Στὸ τέλος κάποιου βάλς, ἡ Λόλα εἶδε τὸ φίλο της νὰ κάθεται μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι καὶ νὰ χαρτοπαίζη. Τὸν ἐπλησίασε τότε, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του κ' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη κρυφὰ καὶ νὰ γελάη. Οἱ ἄλλοι παῖκται ἔκαναν ὑπομονὴ καὶ περίμεναν νὰ τελειώσουν τὰ μυστικά τους οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι.

Ἕνας ὅμως ἀπὸ αὐτούς, ὀνόματι Ροζεμὸν ντὲ Μπωβαλόν, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ, κ' ἔσπρωξε ἐλαφρὰ τὴ Λόλα.

— Ἔ! δεσποινίς! τῆς εἶπε. Δὲν μᾶς ἀφίνεις ἥσυχους κι' ἐσύ;....

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώση ὁ Μπωβαλὸν τὴν προσβλητικὴ φράσι του κ' ὁ Ντεζαριὲ τοῦ πέταξε τὰ χαρτιὰ στὰ μοῦτρα καὶ σηκώθηκε κατακόκκινος νὰ φύγη, μαζὺ μὲ τὴ φιλενάδα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Λόλα Μοντὲζ, ἀντὶ τῆς συνηθισμένης ἐπισκέψεως τοῦ φίλου της δημοσιογράφου, ἔλαβε ἐκ μέρους του τὴν ἀκόλουθη σημείωσι:

«Φιλτάτη μου,

» Σήμερα πρόκειται νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν ὑβριστή σου. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θἄρθω ὅπως πάντα νὰ σὲ ἰδῶ. Σοῦ συνιστῶ νὰ εἶσαι ἐντελῶς ἥσυχη γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας. Μέσα σὲ δυὸ ὧρες τὰ πάντα θὰ τελειώσουν.

» Σοῦ στέλνω λοιπὸν χίλια φιλιά, Λόλα μου, ἀγαπημένη γυναικοῦλα μου...».

Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει. Ὄχι ὅμως ὅπως τὰ περίμενε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Τύπου», ὁ φίλος τῆς Λόλας.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι χτυπήθηκαν μὲ λύσσα καὶ ὁ Ντεζαριὲ ἔπεσε νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος!

Ἡ μονομαχία αὐτὴ προξένησε πάταγο στὸ Παρίσι καὶ ἡ Λόλα προσεκλήθη νὰ δώση ἐξηγήσεις στὸ δικαστήριο.

— Λυποῦμαι πολύ, εἶπε περήφανα στοὺς δικαστάς, ποὺ ὁ κ. Μπωβαλὸν δὲν ἐχτυπήθηκε μαζύ μου... Ὁ Ντεζαριὲ δὲν ἤξερε νὰ σκοπεύση καλά... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πρώτης τάξεως σκοπεύτρια... Σᾶς βεβαιώνω πὼς, ἂν αὐτὸς ὁ κύριος μονομαχοῦσε μαζύ μου, σήμερα δὲν θἄταν ζωντανός...

Στὰ Ἀπομνημονεύματά της ἡ Λόλα — γιατὶ ἡ περίφημη αὐτὴ γόησσα ἄφησε κ' Ἀπομνημονεύματα — ἀναφέρει ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ φονευθέντος δημοσιογράφου εἶχε δοθεῖ ἀμοιβαία ὑπόσχεσις γάμου.

Ὁ πόθος της αὐτὸς νὰ παντρευτῆ κάποιον, ἦταν, φαίνεται, βαθειὰ ριζωμένος μέσα της, παρ' ὅλες τὶς περιπέτειες ποὺ τῆς ἐτύχαιναν.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ντεζαριέ, ἡ Λόλα ροκάνισε μέσα σὲ διάστημα ὀλίγων μηνῶν ὅλες τὶς οἰκονομίες της καὶ κατάπαν, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὰ βγάλη πέρα, ἄρχισε νὰ πουλάη ὅ,τι εἶχε.

Ἐπὶ τέλους, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1846, ἀποφάσισε νὰ ταξειδέψη στὸ Μόναχο, μαζὺ μὲ τὸν κόμητα Στάϊνβεργαλδ, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο ν' ἀναλάβη ὅλα τὰ ἔξοδά της.

Δυὸ μέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἡ Λόλα γευμάτιζε σπίτι της, μαζὺ μὲ τὸν κόμητα, ὅταν ἔξαφνα ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺρθε νὰ μᾶς ἀνησυχήση; φώναξε ἡ Λόλα μὲ κάποια νευρικότητα στὴν ὑπηρέτρια.

Ἀλλ' ἡ ὑπηρέτρια οὔτε ἔφευγε, οὔτε καὶ μιλοῦσε.

— Διῶξτον! τὴ διέταξε ἡ Λόλα.

Ἡ ὑπηρέτρια ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἔξω. Ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναγύρισε πάλι κρατῶντας ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Ἡ Λόλα ἔγινε σχεδὸν ἔξω φρενῶν:

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα... φώναξε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ συμπληρώση τὴ φράσι της, γιατὶ στὸ μεταξὺ τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὸ ἐπισκεπτήριο κι' ἄφησε ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

Ἐπάνω στὸ τετράγωνο ἐκεῖνο χαρτὶ ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ροῦνα-Σίγγ, τοῦ μυστηριώδους Ἰνδοῦ ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε παντοῦ, χωρὶς νὰ ἐμφανίζεται, καὶ ποὺ εἶχε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια νὰ λάβη εἰδήσεις του.

— Ἄφησε τὸν κύριο νὰ μπῆ, εἶπε ἀμέσως στὴν ὑπηρέτρια.

Καὶ γυρίζοντας στὸν πλούσιο εὐνοούμενό της, πρόσθεσε:

— Κύριε κόμη, μὲ συγχωρεῖτε. Ἀλλὰ ἡ ἐπίσκεψι αὐτὴ θἄναι πολὺ σύντομη. Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ πάρετε μόνος σας τὸν καφέ. Ἐγὼ δὲν θὰ λείψω, παρὰ λίγα λεπτά...

— Καλά, καλά, δὲν πειράζει, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ κόμης.

Ἡ Λόλα ἔτρεξε τότε καταχαρούμενη στὸ δωμάτιό της καὶ ἔρριξε ἀμέσως τὸ βλέμμα της σπὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν τῆς πήγαινε ἡ τουαλέττα της.

Τὸ πρωϊνὸ φόρεμά της τὴν ἔκανε πολὺ προκλητική....

Φοροῦσε ἕνα πρωϊνὸ φόρεμα ποὺ τὴν ἔκανε πολὺ προκλητική, καὶ ἦταν πολὺ ὡραῖα χτενισμένη. Ἡ θαλαμηπόλος της τὴν κύτταξε μὲ καμάρι ὅταν μπῆκε μέσα καὶ τῆς εἶπε:

— Ὁ κύριος περιμένει στὸ σαλόνι...

— Πῶς εἶνε ντυμένος;

— Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος!

— Μὰ δὲν παρατήρησες ἀπάνω του τίποτε τὸ ἐξαιρετικό;

— Ἄ, ναί, εἶνε χαλκόχρωμος...

— Καλά, καλά!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Λόλα μπῆκε γρήγορα στὴν αἴθουσα, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Ροῦνα-Σίγκ.

Ἡ Λόλα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμό, ὅταν εἶδε τὸν ἐπισκέπτη της ντυμένο μὲ ἁπλὰ ροῦχα τῶν πόλεων, μὲ παπούτσια λουστρινένια καὶ μὲ γάντια λινά.

Ἄ, πόσο ὡραιότερος θὰ ἦταν ἐκεῖ κάτω, στὴ Βομβάη, μὲ τὴ γραφικὴ φορεσιὰ τοῦ τόπου του!

Ὁ Ροῦνα-Σίγγ τὴ χαιρέτησε καὶ ἡ Λόλα τοῦ ἄπλωσε μὲ ζωηρότητα τὰ χέρια της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, πρίγκηψ, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, τοῦ εἶπε, γιὰ ὅσα εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ κάνετε γιὰ μένα...

— Δὲν ἔκανα παρὰ μόνο τὸ καθῆκον μου! ἀπάντησε ὁ Ἰνδός, ἐνῶ ἔπαιρνε θέσι ἀπέναντί της.

— Τὸ καθῆκον σας! Δὲν σᾶς καταλαβαίνω! Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ, πρίγκηψ! Τί ἔκανα γιὰ νὰ κερδίσω τὴν εὔνοια καὶ τὴν προστασία σας; Σᾶς ὀφείλω μέχρι σήμερα ἑβδομῆντα πέντε χιλιάδες φράγκα...

— Ἂς μὴ γίνεται λόγος γι' αὐτά, παρακαλῶ...

— Μὰ γιατί; Θυμοῦμαι πὼς ὅταν μοῦ δώσατε τὰ πρῶτα χρήματα στὴ Βομβάη, μοῦ εἴπατε πὼς θὰ σᾶς ξαναβρῶ στὴν Εὐρώπη καὶ θὰ σᾶς ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτά...

— Δέχομαι νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις, κυρία, ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο...

— Ἄ, ὑπάρχει καὶ ὅρος; Εἶνε δύσκολος; Γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουμε...

Καὶ ἡ Λόλα προσπάθησε νὰ κοκκινίση.

— Θὰ συγκατατεθῆτε σὲ μιὰ πρότασί μου; τὴ ρώτησε ὁ Ἰνδός.

— Ποιὰ εἶνε αὐτή;

— Γυρίζω στὶς Ἰνδίες! Σᾶς ἀρέσει νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;

— Ἄ! ἔκαμε ἡ Λόλα κ' ἄνοιξε κατάπληκτη τὰ μάτια της γιατὶ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια πρότασι. Νὰ γυρίσω στὶς Ἰνδίες μὲ σᾶς; Καὶ γιὰ ποιὸν λόγο;

— Θὰ σᾶς τὸν πῶ ἅμα μοῦ ἀποκριθῆτε «ναί»!

— Γιὰ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ «ναί», πρέπει νὰ μάθω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ἔχετε, σύντεκνε, σουβλόρριζες;

Κι' ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁρκισθῆκαν καὶ κρατήσανε τὸν ὅρκο τους.

Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔμειναν νηστικοί, γιατὶ δὲν εἴχανε κλεμένο κρέας γιὰ νὰ φᾶνε!...

Ἕνα ποτῆρι γάλα ἔπειτα στοῦ Σμπώκου τὸ «μπάτο», παχὺ καὶ μοσχοβολημένο, ἦταν καὶ τὸ δικό μας τὸ μοναδικὸ γεῦμα, γεῦμα ὅμως νόστιμο καὶ τονωτικό, τροφὴ θὰ νόμιζε κανεὶς τοῦ Δία τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοῦ τὴν προμηθεύανε στιβόμενοι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πρωγόρω λόφοι, ποὺ ὑψώνονταν σὰν μαστοὶ τῆς γῆς, γιὰ νὰ θρέψουν τὸν Θεό τους!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.